

**SFÂNTUL CUVIOS
IOAN IACOB DE LA NEAMȚ –
HOZEVITUL**

Rugăciune, Poezie, Învățătură

Ediție îngrijită de Pr. prof. Ioan Mihoc,
Pr. prof. Viorel Laiu, Pr. prof. Vasile Păvăleanu

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

**DOXOLOGIA,
Iași, 2010**

„În Miercurea Sfintelor Patimi am avut marea bucurie căci am primit marele chip îngeresc de monah. Păstrează această fotografie care a fost scoasă în Vinerea Sfintelor Patimi. Pe ea mai este profesorul de cântări bisericești de la coala mănăstirii (în dreapta, n.n.), unde dau ieu lecții de limba română. Cel de pe scaun este ucenicul starețului. Noi doi suntem în hainele primite la călugărie, care nu se dezbracă 7 zile. Cu aceste haine mergi la biserică, te împărtășești și te așezi un moment cu capul pe o cărmidă care arată pământul din care ai fost făcut” (Fragment din Scrisoarea pe care Sf. Ioan Iacob o adresează în anul 1936 prietenului său Pr. Gheorghe Lazăr, cu ocazia zilei onomastice, de Sf. Gheorghe)

RUGĂCIUNE

Doamne, Dumnezeu nostru,
Cel bogat în îndurări,
Luminează-mi totdeauna
«Pământeștile cărări»!

Mila Ta cea părintească
îndulcește viața mea,
Dar cutremur mă cuprinde
Că, nevrednic sunt de ea.

Prisosește, Doamne Sfinte,
Darul Tău dumnezeesc
Ca să Te cunosc mai bine
Și mai mult să Te slăvesc!

Cuviosul Părintele nostru Ioan de la Neamț s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, din județul Dorohoi, într-o familie de țărani foarte credincioși, anume Maxim și Ecaterina, fiind singurul copil la părinți. Din botez a primit numele de Ilie și din pruncie s-a dovedit un copil ales și binecuvântat de Dumnezeu.

VIAȚA SFÂNTULUI IOAN DE LA NEAMȚ (HOZEVITUL)

După șase luni de zile de la naștere, mama pruncului Ilie, plătândă și bolnăvicioasă din fire, își dădu sufletul în mâinile Domnului, lăsând copilul în grija bunicii lui, Maria. Apoi, după doi ani, moare și tatăl său în război, în toamna anului 1916, copilul Ilie rămânând cu totul orfan, în grija rudelor apropiate. Primii ani de școală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin și liceul la Cozmeni-Cernăuți, fiind cel mai bun elev din școală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la Facultatea de Teologie din Cernăuți ca să-l facă preot, dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!”. După un an, în luna iunie, tânărul Ilie, cu minte de om matur, lucrând la câmp, se ruga cu lacrimi să-i descopere Dumnezeu mai deslușit ce cale să urmeze. Deodată, a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!”. Din clipa aceea n-a mai avut odihnă în suflet.

Cerând binecuvântarea duhovnicului său, arhimandritul Eugen Laiu de la Cernăuți, și-a luat cărțile sfinte, crucea și icoana Maicii Domnului din casa natală, fiind în zi de Duminică, și, călăuzit de Duhul Sfânt, a intrat în obștea Mănăstirii Neamț. Starețul mănăstirii, Episcopul Nicodim Munteanu, l-a primit cu multă dragoste și după ce l-a binecuvântat, ducându-l în fața icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserica voievodală, i-a rânduit ascultare la infirmerie și la biblioteca mănăstirii, fiind foarte tăcut, ascultător și smerit.

Face serviciul militar la Dorohoi, între anii 1934-1935, ca infirmier, arătând multă milă de cei bolnavi și fiind iubit de toți.

În toamna anului 1935, termină armata și se reîntoarce în obștea Mănăstirii Neamț, continuând aceeași ascultare de bibliotecar ajutător și îngrijitor la bolniță. Toți se foloseau de smerenia, de blândețea și de dragostea lui și cugetau că este un ales al lui Dumnezeu. La 8 aprilie 1936, în Miercurea Mare din Săptămâna Sfințelor Patimi, fericitul rasofoar Ilie Iacob este tuns în îngerescul chip călugăresc de arhiereul Valerie Moglan, noul stareț al mării lavre, împreună cu alți doi frați rasofoari, primind în călugărie numele de Ioan.

Dorind o viață duhovnicească pustnicească și arzând cu inima pentru Hristos și pentru Țara Sfântă, unde Domnul S-a născut, a pățimit și a înviat, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în pelerinaj la Sfântul Mormânt, în noiembrie 1936, împreună cu alți doi monahi din lavră – Claudie și Damaschin.

După ce se închină la toate sfintele locuri și sărută Golgota mântuirii și Mormântul Domnului, cei trei călugări se retrag să ierneze în obștea Mănăstirii Sfântului Sava din pustiul Iordanului. Apoi, întorcându-se însoțitorii săi la Mănăstirea Neamț, fericitul monah Ioan Iacob se nevoiește în continuare în Mănăstirea Sfântului Sava de lângă Betleem timp de zece ani, răbdând grele ispite, boală, încercări de la oameni, de la diavoli și din cauza războiului.

Prima ascultare în obștea Mănăstirii Sfântul Sava a fost cea de paracliser. Cuviosul Ioan avea mare evlavie pentru biserică și pentru toate sfintele slujbe. Apoi făcea prescuri, menținea curățenia, suna clopotul de slujbă și păstra o atmosferă de iubire, de smerenie și milă față de toți. Mai avea și ascultarea de infirmier al mănăstirii și îngrijea cu dragoste, atât de călugării bătrâni și bolnavi, cât și de numeroșii arabi și beduini bolnavi sau răniți în război, care erau aduși la infirmeria mănăstirii să fie îngrijiți de dânsul. Pentru aceasta îl iubeau și îl căutau atât unii cât și alții, și mai ales duhovnicul lui, ieroschimonahul aromân Sava, un mare povățuitor de suflete, care știa limba română și mărturisea pe toți călugării români nevoitori din Țara Sfântă.

Astfel, Sfântul Ioan era ziua în slujba obștii și a bolnavilor, iar noaptea se nevoia singur în chilie cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi și citiri din scrierile Sfinților Părinți și, mai ales, din Sfânta Evanghelie. Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini patristice alese, din care se hrănea atât pe sine, cât și pe cei